

Sygn. akt I 1 C 459/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Stolarska
Protokolant:	sekretarz sądowy Tomasz Łukowicz

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2017 r. w Gdyni

sprawy z powództwa **Gminy M. G. - Zarząd (...) w G.**

przeciwko **L. G.**

o zapłatę

I oddała powództwo;

II obciąża powoda kosztami postępowania, uznając je za uiszczone.

UZASADNIENIE

Powód Gmina M. G. – Zarząd (...) w G. pozwem z dnia 23 marca 2017 r. domagał się zasądzenia od pozwanego L. G. kwoty 192,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu - tytułem opłaty za przejazd bez biletu, opłaty dodatkowej z tego tytułu oraz kosztów dodatkowych związanych z kosztami pocztowymi wysłanego upomnienia. W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany dokonał przejazdu środkiem komunikacji miejskiej należącym do powoda bez ważnego biletu i nie uiszczył dobrowolnie opłaty dodatkowej w kwocie 180 zł, przewoźnego w wysokości 3 zł oraz kosztów wysłanego upomnienia w kwocie 9 zł.

(pozew - k. 2-3v)

Nakazem zapłaty z dnia 30 marca 2017 r. Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty - k. 8)

Pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty i zaskarżył go w całości. Pozwany zarzucił, że to nie on jechał pojazdem powoda. Podniósł, że w 1999 roku w wyniku kradzieży utracił wszystkie posiadane dokumenty, w tym dowód osobisty, więc nie był on osobą, która „ukarana została mandatem” a której dane zostały spisane przez kontrolera. Dodał, że w innych podobnych sprawach jego zarzuty są uwzględniane. Na rozprawie zarzucił także, że podpis na pokwitowaniu odbioru opłaty dodatkowej za przejazd nie jest jego podpisem.

(sprzeciw – 11-12v, nagranie rozprawy z dn. 21.09.2017 r. 00:03:33)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

L. G. wydany został w kwietniu 2004 roku dowód osobisty (...) z datą ważności do 5 kwietnia 2014 roku.

Na przełomie roku 2015 i 2016 – w noc sylwestrową L. G. skradziono dokumenty, w tym posiadany dowód osobisty.

(niesporne, nadto: zaświadczenie systemu (...) -SAD – k. 6-7, poświadczenie Komisariatu Policji G. – Ś. w G. z dnia 08.01.2016 r. – k. 15)

W dniu 24 marca 2016 r. w G., w autobusie linii R, kontroler biletów posługujący się numerem służbowym nr 67, sporządził raport opisowy kontrolera biletów o nr (...), w którym oświadczył, iż L. G., zamieszkała w G. przy ul. (...), legitymująca się dowodem osobistym o nr (...), podróżowała bez ważnego biletu. Osoba legitymująca się wskazanym dowodem osobistym odebrała i podpisała w sposób nieczytelny odbiór dokumentu opłaty dodatkowej.

(niesporne, nadto raport opisowy kontrolera biletów - k. 5-5v)

Do dnia rozprawy tj. 21 września 2017 roku L. G. nie wystąpił o wydanie nowego dowodu osobistego. Posługuje się zaświadczeniem wydanym przez Prezydenta Miasta G. z dnia 12 maja 2015 roku o adresie zameldowania oraz poświadczeniem Policji o zagubieniu dowodu osobistego i prawa jazdy.

(niesporne, nadto zaświadczenie i poświadczenie – k. 24))

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z ww. dokumentów przedłożonych przez strony, których autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd miał również na uwadze znany z urzędu fakt dotyczący danych dowodu osobistego wydanego pozwanemu i daty jego ważności.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty łącznej 192,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie wskazując, że na tę kwotę składają się kwoty: 100,00 zł z tytułu opłaty dodatkowej za przejazd bez biletu oraz opłata za przejazd i koszty dodatkowe. Jako podstawę faktyczną roszczenia powód wskazał fakt przejazdu przez pozwanego środkiem komunikacji miejskiej należącym do powoda bez ważnego biletu, co stwierdzone zostało w złożonym przez powoda raporcie opisowym kontrolera biletów sporządzonym na podstawie dowodu osobistego nr (...) okazanego przez osobę nim się posługującą. Podstawę prawną żądania powoda stanowił więc art. 33a ust. 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. prawo przewozowe (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 915).

Pozwany kwestionował fakt, iż w dniu wskazanym w raporcie kontrolera korzystał z linii autobusowych należących do powoda. Pozwany podnosił, że w dacie tej nie posiadał dowodu osobistego o wskazanym przez kontrolera numerze, gdyż dowód ten został mu skradziony w Sylwestra 2015 roku. Tym samym pozwany kwestionował żądanie powoda w całości, zarzucając, iż nie zawierał z powodem umowy przewozu, za którą nie uiściłby opłaty.

Sąd zważył, iż jedynym dowodem przedstawionym przez powoda na okoliczność wykazania zasadności jego żądania, a więc wykazania odpowiedzialności pozwanego za przejazd bez ważnego biletu, jest raport opisowy kontrolera biletów o nr (...) sporządzony na podstawie dowodu osobistego przedstawionego przez osobę odbywającą tenże przejazd o nr (...). Jak wynika natomiast z przedłożonego przez pozwanego poświadczenia z dnia 8 stycznia 2016 r. wskazany dokument tożsamości został utracony przez pozwanego, a zatem w dacie przejazdu, tj. w dniu 24 marca 2003 r., pozwany nie posiadał dowodu osobistego o numerze wskazanym w raporcie. Powyższe okoliczności wskazują na to, że w czasie kontroli biletów w dniu 24 marca 2016 r. za pozwanego podawała się inna osoba, posługująca się zagubionym wcześniej dowodem osobistym pozwanego.

W związku z zarzutem pozwanego, Sąd miał na uwadze również wygląd podpisu pozwanego, którego próbki znajdują się w aktach przy okazji doręczeń korespondencji sądowej i pism procesowych (k. 10, k. 13v, k. 22) i porównał je z podpisem widniejącym na pokwitowaniu odbioru opłaty dodatkowej. Sąd nie dysponuje wprawdzie wiedzą

specjalistyczną z zakresu badań pisma ręcznego, jednakże niezależnie od faktu, iż przedmiotowa sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i w założeniu toczyć się winna bez udziału biegłego – w niniejszym przypadku podpisy widniejące na potwierdzeniu i znajdujące się w aktach, różnią się na tyle znacząco, iż pozwalają Sądowi na samodzielne stwierdzenie braku zgodności tychże podpisów. Zwrócić uwagę należy, że niezależnie od okoliczności i rodzaju dokumentu na jakim składa podpis – pozwany zawsze podpisuje się pełnym imieniem i nazwiskiem, a podpisy te są charakterystyczne i prawie identyczne. Widniejący zaś na opłacie dodatkowej nieczytelny podpis/parafa jest tak różny od podpisu pozwanego, że prawdopodobieństwo nakreślenia go przez pozwanego wydaje się minimalne. Na marginesie dodać należy, że kontrolerzy winni dbać o to żeby osoby, na które nakładana jest opłata dodatkowa składały czytelne podpisy a nie parafy, gdyż nieczytelne znaki nie stanowią, w przyszłym procesie dostatecznego materiału do badania przez ewentualnego biegłego grafologa.

Powyższe okoliczności stanowią o braku wiarygodności dokumentu prywatnego, jakim jest raport kontrolera o nr (...), a który stanowi jedyny powołany przez powoda dowód świadczący o przejeździe bezbiletowym pozwanego, tj. o niewykonaniu przez pozwanego umowy przewozu. Raport, na który powód się powoływał, stanowi, jako dokument prywatny, po myśli art. 245 k.p.c. dowód jedynie tego, że kontroler sporządził tenże raport o treści załączonej do pozwu w niniejszej sprawie. Strona powodowa nie przedstawiła natomiast żadnego innego dowodu wskazującego na dokonanie przejazdu bez biletu, poza owym raportem. Raport sporządzony przez kontrolera jest niewątpliwie dokumentem prywatnym pochodzącym od powoda, którego wiarygodność pozwany kwestionował. Zgodnie zatem z treścią art. 253 k.p.c. to powód powinien w tej sytuacji – jako strona, która chce skorzystać z przedmiotowego dokumentu i od której dokument ten pochodzi - udowodnić jego prawdziwość (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 maja 2009 r. w sprawie o sygn. V CSK 439/08, LEX nr 518121).

Na marginesie jeszcze dodać trzeba, że żądanie powoda co do kosztów pocztowych wysłanego upomnienia w wysokości 9,00 zł jest, w ocenie Sądu, niezasadne. Powód nie wykazał bowiem, że koszty takie zostały przez niego poniesione a także, że zostały poniesione we wskazanej wysokości.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, iż powód nie wykazał zasadności swego żądania. Powód bowiem nie udowodnił w żaden wiarygodny sposób, aby pozwany zawarł umowę przewozu, tj. aby jechał autobusem wskazanym w raporcie opisowym kontrolera w dacie wskazanej w tymże raporcie.

Na podstawie zatem art. 33a ust. 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. prawo przewozowe (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 915) w zw. z art. 6 k.c. a contrario Sąd w pkt. I sentencji wyroku oddalił powództwo w całości jako nieudowodnione, albowiem powód w żaden sposób nie wykazał, że pozwany nie wykonał umowy przewozu, tj. aby odbył przejazd należącym do powoda środkiem komunikacji miejskiej bez ważnego biletu. Powód bowiem nie wykazał, aby pozwany taką umowę przewozu zawarł w sytuacji, gdy pozwany konsekwentnie fakt zawarcia umowy przewozu kwestionował.

O kosztach postępowania w pkt. II sentencji Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 108 k.p.c. obciążając tymi kosztami powoda jako stronę przegrywającą postępowanie i uznając je za uiszczone w całości.